

Amsterdam verhaal.

Een monument voor de veenarbeiders.

In mijn studententijd in Amsterdam woon ik naast een norse neerslachtige Surinamer.

De meeste Surinamers zijn blijmoedig en opgewekt, mijn buurman in Amsterdam is nors en neerslachtig. Zijn voorouders zijn uitgebuit en gediscrimineerd door Nederlandse slavenhouders, daarom is hij nors en neerslachtig.

En nog! De blanken laten hem zakken voor zijn rijexamen, de blanken geven hem op de universiteit geen geld voor onderzoek en de blanken maken op het voetbalveld apengeluiden als hij langs de zijlijn sprint.

Ik hoor zijn klachten schaamtevol aan en ga als een boetedoening met mijn buurman mee naar de herdenkingen bij het slavernijmonument in het Oosterpark.

Na drie keer ben er mee gestopt.

Laat de buurman ook eens aan mij denken.

Heeft hij wel eens een veenhut gezien, is hij wel eens in Drenthe geweest?

Nee, mijn buurman komt Amsterdam niet uit.

Ik zeg: 'Mijn voorouders werkten in het veen. Ze groeven met de schop kilometers lange kanalen en meren, ze staken turf uit kletsnatte veengrond, ze lagen voor een hongerloon op hun knieën aardappelen te krabben, ze hadden zware depressies, kregen op hun 40-ste reuma en gingen op hun 50-ste dood.

Ik ga een monument voor de veenarbeiders oprichten!'

'Oh,' zei mijn buurman.

Dat is het laatste wat hij tegen mij heeft gezegd.